

Daniela Forever

Direcció i guió: Nacho Vigalondo **País:** Espanya i Bèlgica **Durada:** 118 min **Any:** 2024
Gènere: Drama romàntic i fantàstic **Interpretació:** Henry Golding, Beatrice Grannò, Aura Garrido, Rubén Ochandiano... **Música:** Hidrogenesse **Fotografia:** Jon D. Domínguez
Distribuïdora: Castela Pictures **Estrena a Espanya:** 21/02/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

La vida perd tot sentit per al Nicolas amb la pèrdua de la seva xicota Daniela. Un dia és convidat a formar part d'un assaig clínic que li permetrà controlar els seus somnis i hi accedeix amb l'esperança de recuperar-se. Ara el Nicolas pot somiar amb la Daniela cada nit i reprendre la seva relació, més idíl·lica que mai. Encara que sigui en somnis. I corrent el risc de perdre-s'hi per sempre. (FilmAffinity)

CRÍTICA

10/10/2024 - Un DJ madrileny pren una droga experimental per tornar a veure la seva xicota morta en els seus somnis lúcids en la inesperada fantasia al·lucinògena de Nacho Vigalondo

Sens dubte, molts es lliurarien als plaers físics, sensuals i emocionals si poguessin retrobar-se amb un amant mort. No obstant això, a l'última pel·lícula de **Nacho Vigalondo**, **Daniela Forever**, el protagonista, el Nick, prefereix que li donin la raó en tot mentre s'emporta la seva xicota en les seves exploracions quotidianes. El guionista i director de *Los Cronocrímenes* (2007) i *Colossal* (2016) torna amb una obra visualment imaginativa que és molt més contemplativa del que la seva campanya de màrqueting podria fer-nos creure. **Daniela Forever** acaba de tenir l'estrena europea a la competició oficial del Festival de Sitges després d'estrenar-se mundialment el mes passat a la secció Platform del Festival de Toronto.

Vigalondo parteix d'una premissa decididament original: després de la mort de la seva xicota Daniela (**Beatrice Grannò**), el DJ madrileny Nick (**Henry Golding**) comença a prendre una píndola experimental que li permet tenir somnis lúcids, seguint el consell de la seva amiga Victoria (**Nathalie Poza**). El Nick ignora les intencions terapèutiques de l'assaig farmacèutic per lliurar-se a la seva pròpia vida de fantasia amb la Daniela, anant a llocs inesperats. Encara que el guió i l'estil visual de **Daniela Forever** permeten establir comparacions fàcils amb *Olvídate de mí* i *Origen*, a nivell tonal la pel·lícula juga en una altra lliga. De fet, és un to que Vigalondo utilitza per manipular la pel·lícula de formes creatives i inesperades. És molt més gratificant (i accessible) llegir la pel·lícula no com una barreja de ciència-ficció i romanç, sinó com un viatge existencialista de ciència-ficció que qüestiona la naturalesa del desig, l'afecció i la solitud.

Des del principi, Vigalondo deixa clara la intensa distinció entre el "món real" i el "món dels somnis", establint una dicotomia desconcertant. Aquesta última, en pantalla panoràmica, desborda llum, una paleta de colors brillants, un gran angular extrem, cortesia de **Jon D. Domínguez**, que sembla doblar el paisatge oníric, i una suau i palpitant banda sonora electrònica del grup de pop català **Hidrogenesse** (**Carlos Ballesteros** i **Genís Segarra**). La sensació de confinament del món real, compost principalment per plans estàtics, ens colpeja amb la seva relació d'aspecte 4:3 rodada amb videocàmeres Betacam, que genera un entorn monòton i alienant que té un aire distòpic a l'estil *Black Mirror*. La inventiva de Vigalondo brilla en la seva geometria onírica distorsionada a l'estil de Kaufman i en l'ús d'efectes visuals i sons mutables.

Golding ofereix una interpretació excel·lent com el turmentat Nick, que passa de l'avarícia i el joc infantil a l'angoixa mentre és capaç de controlar tots els aspectes del son. Curiosament, les anodines motivacions del personatge del Nick poden atribuir-se a un agut estat de depressió, que es fa evident en les imatges del món real, i amb prou feines veiem un petó entre la parella en el món dels somnis, per no parlar de res més. El Nick juga a ser Déu mentre la Daniela, sovint una mera closca de la seva personalitat real, es converteix en la seva joguina: ell li diu com pensar i qui pot veure. Està més preocupat per autocomplaure's, jugar amb els límits del món oníric i rebre un nivell predeterminat d'atenció per part de la Daniela.

Tot i que **Daniela Forever** s'allarga en la part central i algunes interaccions entre la parella semblen artificioses (potser intencionadament), la lenta història de Vigalondo obliga els espectadors a considerar detingudament els petits i inquietants canvis que es produeixen en la dinàmica entre tots dos. No es tracta d'un thriller ni d'una pel·lícula amb una resolució senzilla: el que complica la història són les trobades del Nick amb la Teresa (**Aura Garrido**), l'exparella de la Daniela, que estranyament comença a aparèixer en els seus somnis lúcids. El cineasta retorça la frontera entre els dos mons fins a assolir un final críptic i surrealista, deixant que el públic especuli sobre el seu significat, com si es tractés d'un somni.

Olivia Popp - cineuropa.org